

4. Dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că nu rezervă statelor membre dreptul de a institui o prezumție de cesiune, în beneficiul producătorului operei cinematografice, a dreptului la compensație echitabilă care revine realizatorului principal al operei menționate, indiferent dacă prezumția respectivă este formulată cu caracter absolut sau dacă este posibilă o derogare de la aceasta.

(¹) JO C 246, 11.9.2010.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Bundesgerichtshof (Germania) la 2 noiembrie 2011 — Bernhard Rintisch/Klaus Eder

(Cauza C-553/11)

(2012/C 80/06)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesgerichtshof

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Bernhard Rintisch

Pârât: Klaus Eder

Întrebările preliminare

1. Articolul 10 alineatele (1) și (2) litera (a) din Directiva 89/104/CEE (¹) trebuie interpretat în sensul că se opune în orice situație unei dispoziții naționale conform căreia trebuie să se prezume utilizarea unei mărci (marca 1) și în cazul în care marca (marca 1) este utilizată într-o formă diferită față de cea în care a fost înregistrată, fără ca diferențele să altereze caracterul distinctiv al mărcii (marca 1), precum și în cazul în care marca în forma în care este utilizată este de asemenea înregistrată (marca 2)?

2. În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare:

Dispoziția națională menționată la prima întrebare este compatibilă cu Directiva 89/104/CEE în cazul în care face obiectul unei interpretări restrictive, în sensul că nu se aplică unei mărci (marca 1) înregistrate numai în scopul de a asigura sau de a extinde domeniul de protecție al unei alte mărci (marca 2) înregistrate în forma în care este utilizată?

3. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare sau al unui răspuns negativ la a doua întrebare:

(a) Condițiile de utilizare a unei mărci înregistrate (marca 1) în sensul articolului 10 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a) din Directiva 89/104/CEE nu sunt întrunite,

(aa) dacă titularul mărcii utilizează forma unui semn care diferă de forma înregistrată a mărcii (marca 1) și a unei alte mărci (marca 2) a titularului mărcii numai prin elemente care nu alterează caracterul distinctiv al mărcilor (marca 1 și marca 2);

(bb) dacă titularul mărcii utilizează două forme de semne, dintre care niciuna nu corespunde mărcii înregistrate (marca 1), însă forma unui semn utilizat (forma 1) corespunde unei alte mărci înregistrate (marca 2) a titularului mărcii, iar forma celui de al doilea semn (forma 2) utilizat de titularul mărcii diferă de ambele mărci înregistrate (marca 1 și marca 2) prin unele elemente care nu alterează caracterul distinctiv al mărcilor și dacă forma acestui semn (forma 2) prezintă o similitudine mai pronunțată cu cealaltă marcă (marca 2) a titularului mărcii?

(b) O instanță a unui stat membru poate să aplice o dispoziție națională [în speță, articolul 26 alineatul 3 a doua teză din MarkenG (Legea privind mărcile)] contrară unei dispoziții a unei directive [în speță, articolul 10 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a) din Directiva 89/104/CEE] în cazuri în care situația de fapt s-a definitivat înaintea pronunțării unei hotărâri de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene din care rezultă pentru prima dată indicii privind incompatibilitatea dispoziției naționale cu dispoziția directivei (în speță, Hotărârea din 13 septembrie 2007, Il Ponte Finanziaria/OAPI [BAIN-BRIDGE], C-234/06. Rep., p. I-7333), dacă instanța națională apreciază că încrederea unei părți la procedura jurisdicțională în stabilitatea juridică a poziției sale garantate constituțional este mai importantă decât interesul privind transpunerea unei dispoziții a directivei?

(¹) Prima directivă a Consiliului 89/104/CEE din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92)

Recurs introdus la 28 noiembrie 2011 de Republica Franceză împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a treia extinsă) din 9 septembrie 2011 în cauza T-257/07, Franța/Comisia

(Cauza C-601/11 P)

(2012/C 80/07)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurentă: Republica Franceză (reprezentați: E. Belliard, G. de Bergues, C. Candat, S. Menez și R. Loosli-Surrans, agenți)

Celelalte părți în proces: Comisia Europeană, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord

Concluziile recurenței

- Anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 9 septembrie 2011 în cauza T-257/07, Franța/Comisia;
- pronunțarea unei hotărâri definitive în litigiu, prin care să se anuleze Regulamentul (CE) nr. 746/2008 al Comisiei din 17 iunie 2008 de modificare a anexei VII la Regulamentul (CE) nr. 999/2001 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor reglementări pentru prevenirea, controlul și eradicarea anumitor forme transmisibile de encefalopatie spongiformă⁽¹⁾, sau trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului;
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea cererii sale, guvernul francez invocă patru motive.

Prin intermediul primului motiv, recurenta susține că Tribunalul și-a încălcat obligația de motivare prin faptul că nu a răspuns în mod corespunzător cerințelor legale, pe de o parte, criticilor sale întemeiate pe neluarea în considerare de către Comisie a datelor științifice disponibile, Tribunalul apreciind în mod greșit că prin aceste critici se reproșa Comisiei că nu a avut cunoștință de datele respective și, pe de altă parte, criticilor formulate de guvernul francez întemeiate pe încălcarea articolului 24a din Regulamentul nr. 999/2001, Tribunalul considerând că prin aceste critici se urmărea verificarea faptului că măsurile contestate erau adecvate pentru asigurarea unui nivel ridicat de protecție a sănătății umane.

Prin intermediul celui de al doilea motiv, care se împarte în trei aspecte, guvernul francez susține că Tribunalul a denaturat faptele care i-au fost prezentate. Astfel, recurenta susține mai întâi că Tribunalul a denaturat avizele Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară (denumită în continuare „EFSA”) din 8 martie 2007 și din 24 ianuarie 2008 prin faptul că a considerat că din aceste avize Comisia a putut deduce, fără a săvârși o eroare vădită de apreciere, că riscul de transmisibilitate la om a altor EST decât ESB era extrem de redus (primul aspect). În cadrul celui de al doilea aspect, recurenta susține în continuare că Tribunalul a denaturat avizele EFSA din 17 mai și din 26 septembrie 2005 prin faptul că a considerat că, fără a săvârși o eroare vădită de apreciere, Comisia a putut aprecia că evaluarea fiabilității testelor rapide care figurează în aceste avize era valabilă pentru utilizarea acestor teste în cadrul controlului introducerii în consumul uman a cărnii de ovine sau de caprine. În sfârșit, prin intermediul celui de al treilea aspect, guvernul francez susține că Tribunalul a denaturat faptele care i-au fost

prezentate considerând că ansamblul elementelor științifice invocate de Comisie pentru a justifica adoptarea măsurilor contestate prevăzute de Regulamentul nr. 746/2008 constituiau elemente noi în raport cu măsurile preventive anterioare.

Prin intermediul celui de al treilea motiv, guvernul francez pretinde că Tribunalul a săvârșit o eroare în ceea ce privește calificarea juridică a faptelor întrucât a calificat elementele științifice invocate de Comisie drept elemente noi de natură să modifice perceperea riscului sau a arătat că acest risc poate fi limitat prin măsuri mai puțin restrictive decât cele existente.

Prin intermediul celui de al patrulea motiv, care cuprinde trei aspecte, recurenta afirmă că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în aplicarea principiului precauției. În acest context, recurenta susține mai întâi că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept apreciind că dispozițiile articolului 24a din Regulamentul nr. 999/2001 nu au fost încălcate de Comisie având în vedere că, potrivit Tribunalului, aceasta ar fi respectat obligația prevăzută la articolul 152 alineatul (1) CE de a asigura un nivel ridicat de protecție a sănătății umane. Prin cel de al doilea aspect al motivului, guvernul francez pretinde în continuare că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prezumând că elementele științifice invocate de Comisie pentru a justifica adoptarea Regulamentului nr. 746/2008 trebuiau să conducă în mod necesar la o evoluție a nivelului de risc considerat acceptabil. Cu titlu subsidiar, guvernul francez susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a omis să verifice dacă, pentru a stabili nivelul de risc considerat acceptabil, Comisia a luat în considerare gravitatea și ireversibilitatea efectelor nefaste ale EST asupra sănătății umane. Prin cel de al treilea aspect, guvernul francez susține, în sfârșit, că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept neluând în considerare faptul că Regulamentul nr. 746/2008 nu înlocuiește măsurile preventive anterioare, ci le completează prin măsuri alternative mai flexibile.

⁽¹⁾ JO L 202, p. 11.

Recurs introdus la 29 noiembrie 2011 de Centrotherm Systemtechnik GmbH gegen das Urteil des Gerichts împotriva Hotărârii Tribunalului (camera a șasea) din 15 septembrie 2011 în cauza T-427/09, centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

(Cauza C-609/11)

(2012/C 80/08)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurent: Centrotherm Systemtechnik GmbH (reprezentanți: A. Schulz și C. Onken, avocați)